

На джерельних краплях

Григорій ВАСЯНОВИЧ

Народився 1 травня 1945 року в с. Старий Переїзд Овруцького району Житомирської області. Закінчив Львівське вище військово-політичне училище, Військово-політичну академію (м. Москва). Служив офіцером на Чорноморському флоті, керував кафедрою філософії Львівського вищого військового училища. Капітан 1-го рангу. Григорій Петрович – кандидат філософських наук, доктор педагогічних наук, професор. Автор понад 200 наукових праць з філософії, етики, естетики, педагогіки, зокрема монографії «Морально-правова відповідальність педагога», навчальних посібників і підручників: «Філософія», «Педагогічна етика», «Психологія і педагогіка» та ін. Автор поетичних збірок: «Мозаїка життя», «Крила рівноваги», «Нектар кохання», «Байки і мініатюри». Керує відділом гуманітарної освіти Львівського науково-практичного центру професійно-технічної освіти НАПН України, кафедрою соціальних і гуманітарних дисциплін Львівської державної фінансової академії.

Тобі цю мушлю подарую,
Мов спомин днів,
Як наші очі зустрічались,
Й привітно-лагідно всміхались,
А світ – яснів.

І ти, як чайка полохлива,
Шукала слів.
Душа здіймалася, злітала,
І хвилювалася від шалу:
Так Бог велів.

А серце про одне питало:
Чи «Я» то «Він»?

Твоїх думок нестримно-жвавих
Я бачив гін.

Коли у спомині хвилинім,
Почуєш в мушлі шуму плин,
Тоді відчуєш, що єдиним
Все ж «Я» був «Він»!

Хитає
Бузок голівками,
Протирає повіки
Мелодією вітру.
Йому до душі
Пісні нашої юності.

Такий запашний
Та радісний,
Простягає нам віти,
Аби їх несли,
Як атестат зрілості.

Вустами шепоче
Закоханам:
– Шукайте, знайдіть
Серед хрестиків
Зірку Долі,
На все життя
Даровану Богом.

На джерельних краплях,
На пелюстках пролісків,
На співі жайворона,
На зачарованому погляді,
На щирій усмішці,
На ніжному дотику рук,
На веселці серця,
На якорі вірності
Будує свій дім –
Кохання.

**«Блаженні голодні і спрагли правди,
бо вони наситяться»
(від Матвія, гл. 5, п. 6)**

Чарівна ніч безмежністю пливе,
Зоріють зорі, місяць срібночолой,
Горить свіча в віконці, де живе
Учений, схилений у забутті до столу.

Спішить рука, думок роїться рій,
І серце птахом вирватися хоче,
Він пише про земне і нездійсненність мрій,
Ти прочитай і дай пораду, Отче.

Ти прочитай, бо тут вже не читають,
Слова ковтають все із мережі,
І душі замережені блукають
Вже між життям і смертю на межі.

Творящим словом оживи нас, Боже,
А вченого за книжку не картай,
Бо що, крім книжки, дарувати може,
Для нього книжка – це і є Твій рай.

Нехай він пише, поки стане сили,
Бо він не знає іншого життя,
Нехай він пише на краю могили
І наближає щастя-майбуття.

26.01.2012